

A fost odată ca niciodată un băiețel numit Dominic. Cu accentul pe *nic*, nu pe *do*, nici pe *mi*.

El trăia nu într-un castel de poveste, ci la bloc, într-un apartament la etajul cinci, nu departe de locul în care stai tu acum și citești cartea aceasta.

Dominic arăta ca un băiețel obișnuit, dar avea un secret foarte, foarte SPECIAL: lui Dominic nu-i plăcea aproape nimic.

Nu-i plăcea când plouă.
Îl enervau surorile lui amândouă.
Soarele-l deranja.
Foarte greu accepta să se joace de-a ninja.
Dimineața era supărat.
La prânz era iritat.

Își ura ciorapii, îl făceau să se simtă ciudat. Pantalonii îl scoteau din sărite, mai ales dacă erau noi, proaspăt spălați sau cu desene pe ei tipărite.

Să n-audă de roșii sau de ardei,
îi dădeau întotdeauna cele mai proaste idei.
Brânza îi provoca dureri de cap.
Îi lua un sfert de oră să-și aleagă un ciorap.
Plimbările pe-afară îi ridicau părul în sus.
Ar fi vrut să facă să dispară toți țânțarii cu un hocus pocus.

Dar să revenim la traseul lui Dominic.

Dacă ceva, orice, se întâmpla diferit de cum planificase el să se întâmple, Dominic se supăra foarte, foarte tare. De exemplu, dacă mama lui Dominic deschidea ușa camerei lui când el încă nu se dăduse jos din pat sau era cu degetul în nas în drum spre ușă, aoleu și vai de mine!

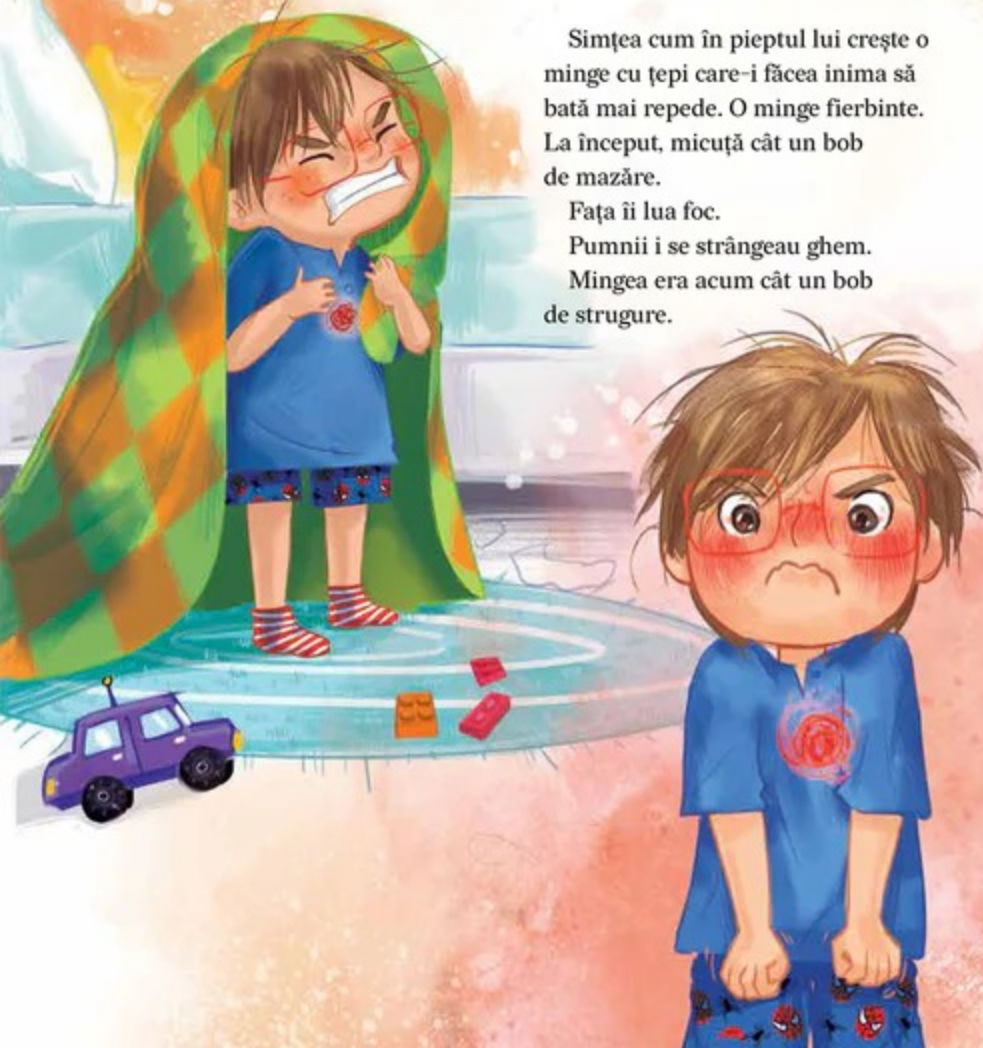
De ce, de ce ziua asta începe atât de greșit? își spunea el printre dinți.

Simțea cum în pieptul lui crește o minge cu țepi care-i făcea inima să bată mai repede. O minge fierbinte. La început, micuță cât un bob de mazăre.

Fața îi lua foc.

Pumnii i se strângeau ghem.

Mingea era acum cât un bob de strugure.

De ce? De ce trebuie să fie totul atât de enervant?

Îi venea să strige tare, să vorbească urât, să dărâme și să distrugă tot universul, care-l supăra atât de mult. Mingea cu țepi creștea, era acum cât un măr, tot mai copleșitoare, tot mai greu de ținut înăuntru. Dominic simțea cum mingea începe să-i iasă pe nas și pe gură.